

Το περίεργο γράμμα

Θ.Ν.

Το κουδούνι της πόρτας χτυπάει και ο Κρίστοφερ αν και κουρασμένος από τη χθεσινοβραδινή του βάρδια, σηκώνεται από το μεγάλο δερμάτινο καναπέ για να ανοίξει. Μόλις πλησιάζει στην πόρτα, ρίχνει μια βιαστική ματιά από το παράθυρο, αλλά δε βλέπει κανέναν παρά μόνο έναν κλειστό φάκελο μπροστά από την πόρτα. «Παράξενο», σκέφτεται και παραλαμβάνει το φάκελο, ρίχνοντας μια επιπλέον ματιά στους γύρω δρόμους. Μάταια προχωράει προς την αυλόπορτα μήπως ανακαλύψει κάποια επιπλέον πληροφορία για την ταυτότητα του αγνώστου.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, τον περιεργάζεται και γεμάτος περιέργεια, ανοίγει το χαρτί που έγραφε με γράμματα κομμένα από εφημερίδα. «Υπάρχει χαφίς στην υπηρεσία. Συνάντησέ με στις 11 το βράδυ πίσω από την εκκλησία». Οι λέξεις διαπέρασαν το κορμί του σαν ρεύμα και θυμός τον κυρίευσε. Το στήθος του έκαιγε, κι ένα βάρος ήρθε και κάθισε στο στέρνο του. «Σύνελθε Κρίστοφερ», σκέφτηκε. Σαν ανώτερος αξιωματικός της υπηρεσίας κάτι τέτοιο αποτελούσε γροθιά στο στομάχι. Ίσως να του κόστιζε και την καριέρα του. Δεν είχε παλέψει τόσα χρόνια, κάνοντας τόσες θυσίες- χάνοντας ακόμα και τον ίδιο του τον πατέρα για την εθνική ασφάλεια- για να έρθει κάποιος τόσο τιποτένιος να θέτει σε κίνδυνο την πατρίδα και τόσες ανθρώπινες ζωές.

Το 1941, ένα χρόνο πριν, ήταν μια πολύ δύσκολη χρονιά για τον Κρίστοφερ. Ο πατέρας του καταρρίφθηκε μαζί με άλλους 5 από τη μονάδα του, από γερμανικά πολεμικά αεροπλάνα λίγο μετά τη Δουνκέρκη. Ο Κρίστοφερ μαζί με τον αδερφό του, τον Τόμας, βρίσκονταν τότε σε εκπαιδευτικό πρόγραμμα της Βασιλικής Πολεμικής Αεροπορίας σε μυστική βάση. Η μητέρα τους, είχε μείνει

πίσω μαζί με τη μικρότερη αδερφή τους, την Ιζαμπέλα. Εκείνο το τραγικό πρωινό, η Ιζαμπέλα μαζί με την είδηση του θανάτου του πατέρα της, έλαβε και κάποια προσωπικά αντικείμενα που υπήρχαν στο γραφείο του, εκεί που πέρανε τις περισσότερες ώρες του τελευταία, μαζί με άλλους αξιωματικούς της μονάδας από την αρχή του πολέμου. Αυτού του τόσο μοχθηρού, σκοτεινού πολέμου, ποτισμένου από μίσος, φυλετικές διακρίσεις και τα φαντασμένα όνειρα ενός τρελού.

Κάπως έτσι τόσο ο Κρίστοφερ όσο και ο Τόμας έσφιξαν ακόμα πιο πολύ τα δόντια και έθαψαν βαθιά μέσα τους τον πόνο για την απώλεια του πατέρα τους. Τα καστανά μάτια του Κρίστοφερ έχασαν τη λάμψη τους από τότε και το μόνο που του έμεινε ήταν το ασημένιο ρολόι του πατέρα του, με τα χαραγμένα αρχικά του στην πίσω όψη «Ρ.Γκ», Ρίτσαρντ Γκράντ. Μια μικρή υπενθύμιση πως η ζωή είναι πολύ μικρή και πως δεν πρέπει να σταματήσει να προσπαθεί για το όμορφο, το δίκαιο, την ελευθερία και γιατί όχι την αγάπη.

Η αγάπη ήταν εκείνο που του έλειπε αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Η μητέρα του είχε την Ιζαμπέλα. Ο Τόμας φρεσκοπαντρεμένος με την Κέιτ ζούσαν μαζί με τους γονείς της σε προάστιο λίγο πιο έξω από το Λονδίνο. Και ο Κρίστοφερ... Ο Κρίστοφερ αποσύρθηκε στο πατρικό της μητέρας του, σε ένα χωριό προς τα νότια της Βρετανίας, ως ανώτερος αξιωματικός της αεροπορικής βάσης της περιοχής.

Σε μερικές ώρες από την παραλαβή του φακέλου, έπρεπε να ετοιμαστεί για την υπηρεσία. Ξυρίστηκε, χτένισε τα φρεσκοκουρεμένα μαλλιά του, φόρεσε καθαρό πουκάμισο και το σύνολο ολοκληρώθηκε με τη μπλε στολή του. Γέμισε το μπώλ του Τζακ, ο οποίος τον περίμενε στην πόρτα για να τον αποχαιρετήσει και κατευθύνθηκε προς το αμάξι του. Αγαπούσε τον σκύλο του και άλλο τόσο αυτό το σπίτι. Είναι τα μόνα στη ζωή του, που τον έχουν αντικρύσει στις πιο ευάλωτες και ευαίσθητες στιγμές του και τα μόνα που έχουν μαρτυρήσει μερικές από τις πιο χαρούμενες αναμνήσεις της ζωής του. Καλοκαιρινά οικογενειακά τραπέζια με τα ξαδέρφια τους, να κυνηγιούνται στην αυλή και ο Τζακ από πίσω να ακολουθεί όντας κουτάβι. Χοροί με φίλους, οι αρραβώνες του Τόμας με την Κέιτ, τα τελευταία γενέθλια του πατέρα του, οι επέτειοι των γονιών του.

Έστριψε νευρικά τη μίζα και έβαλε μπρος. Σε όλη τη διαδρομή μέχρι την υπηρεσία, δεν είχε το μυαλό του στο δρόμο. Όλα γίνονταν μηχανικά, ήταν στον «αυτόματο». Το μυαλό του στριφογύριζε διαρκώς στην αποψινή συνάντηση. Ποιος να ήταν ο άγνωστος; Και κυρίως ποιος από την υπηρεσία θα μπορούσε να έχει κάνει κάτι τόσο επαχθές; Πήρε με τη σειρά όλους τους υπαλλήλους μέχρι τους στρατιωτικούς της υπηρεσίας προσπαθώντας να βρει τον ένοχο. Προσπαθούσε να φέρει στη μνήμη του, τους προσωπικούς τους φακέλους, την απόδοσή τους στην εργασία τους, τις αποστολές. Μικρά σημάδια στην συμπεριφορά ή τη γλώσσα του σώματός τους που θα μπορούσαν να προδώσουν το οτιδήποτε.

Μπήκε εκνευρισμένος στο γραφείο του, αφού χαιρέτησε συγκρατημένα τον Μπακ.

« Μπακ», «Γκραντ» του απάντησε εκείνος με εύθυμο τόνο. Ο Μπάκ(λεν), αφού του έδωσε λίγο χρόνο να τακτοποιηθεί στο γραφείο του, τον ρώτησε. «Τι έγινε, τι συνέβη;»

«Τίποτα» του απαντά ο Κρίστοφερ μονομιás. «Πώς τίποτα, αφού μπήκες μέσα σε σίφουνες και άρχισες να βαράς τα συρτάρια του γραφείου.».

Γυρίζει τον κοιτάζει σοβαρά μέσα στα μάτια και μοιάζει να αφήνει για λίγο το αυστηρό και σκληρό του προσωπείο. « Μπιλ, μην ανησυχείς. Κάτι προσωπικό». Ο Μπιλ δεν έδωσε περαιτέρω συνέχεια, αλλά ήξερε πως κάτι σημαντικό απασχολούσε το φίλο του.

Του παρέδωσε την αναφορά της ημέρας και τον καληνύχτισε επισημαίνοντας του πως ήταν καλεσμένος στην αποψινή βραδιά για τον έρανο που διοργάνωνε ο δήμος με σκοπό τη συγκέντρωση χρημάτων για την αγορά ασθενοφόρων και εξοπλισμού για τα νοσοκομεία. Τον πείραξε λέγοντάς του πως «Πρέπει να περάσεις από το χορό! Άλλωστε θα ήταν πολύ αγενές εκ μέρους σου, αν δε χαρίσεις την παρουσία σου στις νεαρές δεσποινίδες σαν ο πιο εκλεκτός εργένης του χωριού!». Ο Κρίστοφερ έκανε μια γκριμάτσα και του πέταξε αιφνίδια την εφημερίδα που διάβαζε. Ο Μπιλ την απέφυγε δεξιολογικά και έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Η ώρα είχε πάει 10 μμ. Κρύος ιδρώτας πάγωνε το μέτωπο και την πλάτη του. «Πίτερ, θα πεταχθώ για λίγο στο χορό, να συνδράμω στον έρανο. Θα επιστρέψω σύντομα. Έχω ενημερώσει και τον Τζωρτζ», είπε ήρεμα στον βοηθό του και κατευθύνθηκε προς το αμάξι του. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε. Σε όλη τη διαδρομή σκεφτόταν με λεπτομέρεια όλες τις αλληλεπιδράσεις που είχε με τους συναδέλφους και τους άλλους εργαζόμενους στη μονάδα νωρίτερα. Κάθε τους λέξη, κάθε κίνηση, τις σχέσεις μεταξύ του, οποιαδήποτε ύποπτη κίνηση. Είχε κάποια πρόσωπα στο μυαλό του, αλλά τίποτα απόλυτο. «Η νέα αξιωματικός της πρωινής βάρδιας ίσως να ταιριάζει... Φαίνεται πάντα νευρική και λείπει διαρκώς. Ναι, θα μπορούσε να είναι αυτή. Δεν έχει πολλά πολλά με κανέναν σχεδόν. Από τη άλλη πλευρά, ωστόσο, ο Πίτερ αν και έμπιστος έχει πρόσβαση σε όλα τα απόρρητα έγγραφα. Αυτός τα αρχειοθετεί. Και δεν ξέρουμε τίποτα για το παρελθόν του, εκτός από τα τελευταία 4 χρόνια» σκέφτηκε. Ξαφνικά ένα ελάφι εμφανίστηκε μπροστά του και με γρήγορες κινήσεις κατάφερε να το αποφύγει. Έπεσε όμως με ορμή σε ένα δένδρο, το παρμπρίζ έσπασε, η πόρτα του έκανε ένα βαθούλωμα προς τα μέσα και εκείνος χτύπησε το θώρακα του πάνω στο τιμόνι. Του πήρε μερικά λεπτά να συνέλθει από τη σύγκρουση. «Να πάρει, ήταν ανάγκη να γίνει κι αυτό τώρα!;». Η πόρτα είχε λασκάρει για τα καλά και τελικά βγαίνοντας από την πόρτα του συνοδηγού, κατάφερε να απεγκλωβιστεί με σχετική ευκολία.

Άρχισε να περπατά βιαστικά, καθώς η ώρα ήταν ήδη 10.39 μμ. Σκούπισε το αίμα που έτρεχε από το σκισμένο φρύδι του και άκουσε κορνάρισμα.

«Κρίστοφερ τι έγινε; Τι έπαθες; Είδα το αμάξι πιο κάτω, είσαι καλά;» Τον ρώτησε με ενδιαφέρον ο ταχυδρόμος του χωριού που πήγαινε κι εκείνος στον έρανο με το ποδήλατο του. «Όλα καλά Τζάκ, ένα μικρό ατύχημα έγινε, εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μου ένα ελάφι και προσπάθησα να το αποφύγω».

«Ναι, αλλά μήπως χτύπησες; Θέλεις να φωνάξω το γιατρό; Είμαστε πολύ κοντά στο θέατρο». Η εκδήλωση θα γινόταν στο μικρό θέατρο του χωριού εκεί όπου γίνονταν τα συμβούλια του δήμου, χοροί, και ενίοτε φιλοξενούνταν και μικροί θίασοι.

«Όχι, Τζακ, μην ανησυχείς. Πηγαίνω στον έρανο άρα θα βρω το γιατρό εκεί λογικά, να μου ρίξει μια ματιά.» .«Εντάξει όπως νομίζεις», του απάντησε ο Τζακ και έφυγε.

Ξαφνικά, αρχίζουν να χτυπούν οι σειρήνες του χωριού. Συνηθισμένος ήχος αλλά τραγικός για τους περισσότερους. Χιλιάδες σκέψεις πέρασαν από το μυαλό του τότε. «Πρέπει, να πάω στο καταφύγιο μαζί με τους άλλους, αλλά θα έπρεπε να βρίσκομαι και στη μονάδα μου. Μααα είναι και ο

άγνωστος, ο άγνωστος που θα περιμένει να συναντηθούμε....» Πήρε την απόφαση, να τρέξει προς την εκκλησία και στο δρόμο βοηθούσε όποιον έβρισκε και τον κατεύθυνε προς το καταφύγιο. Τέτοιες στιγμές δεν τον τρόμαζαν. Ποτέ δε φοβήθηκε το θάνατο, ίσα ίσα ο θάνατος θα τον έφερνε ένα βήμα πιο κοντά στο δημιουργό του. Ο θάνατος ήταν απλά ένα πέρασμα γι' αυτόν. Στιγμιαία από τη σκέψη του πέρασε ο Τζακ, ο σκύλος του που φοβόταν τους έντονους ήχους και τις εκρήξεις. Και τότε ξαφνικά, άρχισε να ζαλίζεται, όλα να γυρίζουν και όλα να χάνονται. Τελευταίο πράγμα που είδε ήταν το μαύρο του ουρανού που φωτιζόταν από το φεγγάρι. Το φεγγάρι που τόσο μαγευτικά έστεκε αγέρωχο, αεροπλάνα να πετάνε από πάνω τους και η σκέψη της συνάντησης με τον άγνωστο που θα του αποκάλυπτε την προδοσία...»

Revision #5

Created 12 May 2023 07:24:15 by Admin

Updated 28 February 2024 18:24:08 by Admin